

HRABRI KROJAČ

Jednog letnjeg jutra sedeo je mali krojač za svojim stolom pored prozora i šio, dobro raspoložen i oran za rad. U tom času naidje ulicom seljanka vičući: „Dobar pekmez prodajem! Dobar pekmez prodajem!“ To je krojaču zvučalo vrlo prijatno. On proturi glavu kroz prozor i pozva: „Popni se ovamo, draga ženo, ovde ćeš se rešiti svoje robe!“ Žena se pope tri stepenika sa svojom teškom korpom kod krojača i raspakova pred njim sve lonce. On ih je sve pregledao, podizao uvis, mirisao i najzad reče: „Pekmez mi izgleda dobar, izmeri mi četiri lota, draga ženo!“ Žena koja se nadala da će napraviti dobar posao, dade mu šta je tražio i ode ljuta gundjajući. „Neka Bog blagoslovi ovaj pekmez“, uzviknu krojač, „da mi dâ snagu i jačinu!“ Onda uze hleb iz ormana, odseče veliku krišku i premaza je pekmezom. „Ovo neće biti loše, ali prvo hoću da završim ovaj prsluk“, reče i spusti namazani hleb pored sebe i nastavi da šije praveći od radosti sve veće bodove. Medjutim miris slatkog pekmeza privuče muve sa tavanice i čitav roj se spusti na njega. „Hej, ko vas je zvao?“ reče mali krojač i otera nezvane goste. Muve, koje nisu razumele nemački, nisu htele da odu nego su dolazile u sve većem broju. On to opazi, silno se naljuti, „čekajte, sad ću vam pokazati!“ te uze krpnu i tresnu njome. Kad je podiže, prebroja da je ubio sedam muva. „Kakav podvig!“ viknu čudeći se sam svom junaštvu, „to mora da sazna ceo grad!“ Onda žurno iskroji i sašije sebi pojas po kojem izveze krupnim slovima: SEDAM JEDNIM UDARCEM! „Ma kakav grad! Ceo svet mora to da zna!“ nastavi, a njegovo srce je lupalo od radosti.

I tako opasa krojač svoj pojas i krenu u svet, jer mu je radionica izgledala premalena za njegovo junaštvo. Na polasku se osvrnu ne bi li našao šta da ponese, ali ugleda samo parče starog sira koje stavi u džep. Pred kapijom opazi pticu koja se uplela u žbunje, te i nju strpa u džep. I tako krene na put, a kako je bio lak i hitar nije osećao umor. Idući putem uzbrdo, naidje na vrhu brda na snažnog diva. Mali krojač mu hrabro pridje i pozdravi ga: „Zdravo, družo, sediš tu i posmatraš prostrani svet? I ja sam tamo krenuo da okušam sreću, da li bi pošao sa mnom? Div ga pogleda prezrivo i reče: „Bedni stvore!“----„Šta kažeš!“ odgovori krojač, otkpoča ogrtač i pokaza divu pojas, „ovde možeš da pročitaš kakav sam ja čovek“. Div pročitao: „Sedam jednim udarcem“, pa pomisli da je krojač ubio sedam ljudi, pogleda ga s poštovanjem i požele da ga prvo iskuša. Uze u ruku kamen, stisnu ga tako, da iz njega kapnu voda. „Uradi kao ja, ako imaš snage“ rece div.---„Sta samo to? Pa to je za meine igra!“ reče mali krojač uze iz džepa komad sira i stisnu ga, a iz šake poteče čitav mlaz. „Je l', ovo je bilo malo bolje?“ reče on. Div se zbuni ne znajući šta da kaže gledajući čovečuljka i podiže jedan kamen i baci ga tako visoko da se jedva video: „Hajde sad ti uradi ovo.“----„Dosta si dobro bacio!“ na to će mali krojač, „ali tvoj kamen je pao na zemlju, a ja ću ga tako visoko baciti da se neće ni vratiti.“ Zavuču ruku u džep, izvuču ptičicu i baci je u vazduh, a ona, radosna zbog slobode, odlete – da se nikad ne vrati. „Kako ti se svidja ovo, družo?“ upita krojač. „Znaš da bacaš“ reče div „ali da vidimo umeš li da nosiš!“ Div povede krojača do ogromnog oborenog hrasta i reče: „Ako si stvarno jak, pomoz mi da ga iznesem iz šume.“ „Kako da ne“, odgovori čovečuljak „samo ti stavi stablo na ramena, a ja ću podići grane i nosiću njih jer su najteže.“ Div podiže stablo na ramena, a krojač sede odpozadi na jednu granu, a pošto div nije mogao da ga vidi, ponese i njega. Tako se lepo vozikao zvizdučući pesmicu „Jahala tri krojača kroz kapiju“, kao da je nošenje stabla dečja igra. Posle izvesnog vremena div oseti da ga izdaje snaga i povika: „Čuj, moram da bacim stablo.“ Krojač skoči hitro sa grane, uhvati drvo obema rukama, kao da ga

je celo vreme nosio i reče divu: „T i si tako veliki momak a ne možeš jedno drvo da poneseš.“

Išli su tako dalje i kada su prolazili pored jedne trešnje, div savi krošnju i dade je krojaču u ruke da se najede trešanja. Mali krojač je bio suviše slab da zadrži krošnju. Čim je div ispustio njene grane, krošnja se vrati u visinu odbacivši krojača u vazduh. Kad je nepovredjen pao na zemlju div mu reče: „Šta je to, nemaš snage da zadržiš ni ovu trešnjicu?“ ----„Snage imam“ rece čovečuljak „ali sam skočio preko drveta, zato sto su lovci pucali dole u žbunje. Preskoči i ti, ako možeš.“ Div pokuša, ali nije mogao da preskoči drvo, nego ostade da visi na granama, tako da je mali krojač opet pobedio.

Div reče: „Kad si tako hrabar momak, dodji u našu pećinu i prespavaj sa nama.“ Mali krojač je pristao i pošao za njim. Kada su stigli u pećinu tamo su zatekli druge divove kako sede pored vatre. Svaki je držao u ruci pečenu ovcu i jeo. Krojač pogleda oko sebe i pomisli: ovde je sve prostranije nego u mojoj radionici. Div mu pokaza jedan krevet i reče da u njega legne i prespava. Krevet je bio ogroman, pa se krojač zavuče u jedan ugao. U ponoć pomisli div da krojač spava dubokim snom, ustade i poče strašno udarati gvozdenom šipkom po krevetu, dok ga celog ne polomi. Mislio je da je ubio čovečuljka. U zoru divovi su krenuli u šumu i zaboravili na krojača, kad se on iznenada pojavi veselo koračajući. Divovi se iznenadiše i uplašiše da će ih on sve pobiti i pobegoše glavom bez obzira.

Mali krojač nastavi put. Posle dugog pešačenja, stiže do dvorišta nekog kraljevskog dvorca i tu, umoran, zaspao u travi. Dok je on tu tako spavao, okupi se oko njega puno ljudi te pročitahu na njegovom pojasu: „SEDAM JEDNIM UDARCEM“ „Ah“, govorili su „šta traži veliki junak ovde? Mora da je to neki veliki gospodin.“ Odoše i javiše to kralju. Ako bi došlo do rata on bi bio važan i potreban čovek i zato ga treba zadržati po svaku cenu. Kralju se svide predlog i posla svoje dvorjane da mu, kada se mali krojač probudi, ponude vojnu službu. Dvorjani su čekali da se krojač probudi, protegne svoje udove i otvori oči, a onda mu prenese kraljevu ponudu. „E, pa, zbog toga sam i došao ovamo“, odgovori krojač, „spreman sam da stupim u kraljevsku službu“. Primiše ga s počastima i dadoše mu lep stan. Ostali ratnici ga nisu trpeli i želeli su da je hiljadama milja daleko. „Sta će iz ovoga ispasti?“, govorili su izmedju sebe, „ako se budemo sa njim posvajali i on udari, svakim udarcem će pasti sedmorica. Onda nas više neće ni biti.“ Doneli su odluku i svi zajedno otišli kod kralja tražeći otpuštanje iz službe. „Mi nismo sposobni da opstanemo“, rekoše, „sa čovekom koji jednim udarcem ubija sedmoricu.“ Kralju beše žao, da zbog jednoga izgubi sve svoje verne sluge i požele da ga njegove oči nikada nisu ni videle i da ga se što pre otarasi. Kralj se nije usudio da ga otpusti, jer se bojao da će krojač pobiti njegov narod i sestiti na kraljevski presto. Dugo je razmisljao i na kraju je doneo odluku. Poručio je malom krojaču, pošto je on tako veliki junak, da želi nesto da mu ponudi. U jednoj sumi žive dva diva, koji pljačkaju, ubijaju, žare i pale: ko im se približi u životnoj je opasnosti. Ako ih on savlada i ubije, daće mu kćer jedinicu za ženu i pola kraljevine u miraz; daće mu i pratnju od sto konjanika da mu pomognu. To je prava stvar za čoveka kakav sam ja, pomisli mali krojač, retko se nekome nudi lepa kraljeva kćer i pola kraljevine. „Savladaću divove“, odgovori, „a pritom mi ne treba sto konjanika: onaj koji ubije sedmoricu jednim udarcem, ne boji se dvojice!“

Mali krojač podje, a sto konjanika je išlo za njim. Kad stiže na ivicu šume reče pratiocima: „Sačekajte ovde, ja ću sam savladati divove.“ Udje, dakle, u šumu obazirući se levo i desno. Uskoro ugleda dva diva: spavali su pod drvetom i hrkali tako da su se grane savijale. Krojač vredno napuni džepove kamenjem i pope se na drvo, tačno iznad spavača i poče bacati kamenje jadnom od divova na grudi. Div dugo ništa nije primećivao, na kraju se ipak probudi, gurnu onog drugog i

reče: „Zasto me udaraš?“ ----, „Ti sanjaš“, promrmlja drugi, „nisam te ni pipnuo.“ Nastave da spavaju, a krojač stade gadjati kamenjem onog drugog. „Šta je sad to“, viknu ovaj „zašto ti mene gadjaš?“ -----, „Ne gadjam te“, progundja onaj prvi. Neko vreme su se svadjali, ali kako su bili umorni, pomiriše se i ponovo utonuše u san. Krojač nastavi sa svojom igrom, uze najveću kamenčinu i baci je iz sve snage na grudi prvom divu. „Ovo je prevršilo svaku meru!“, grmnu on, skoči kao lud i gurnu svog drugara da se drvo zatreslo. Ovaj mu odvrati istom merom, a onda obojica pobesneše tako da su počupali drveće, te udri jedan po drugom, sve dok obojica ne padoše mrtvi. Tek tada mali krojač skoči sa drveta. „Sreća je samo“, reče, „da nisu išćupali drvo na kome sam sedeo, inače bih morao, kao veverica da skočim na drugo drvo!“ Izvuče svoj mač i probode ih obojicu sa nekoliko udaraca mačem po grudima. Onda ode do konjanika i reče im: „Završio sam posao, dotukao sam obojicu: nije bilo lako, branili su se išćupanim drvećem, ali šta je to za meine, kada ja mogu i sedmoricu jednim udarcem!“ ----, „Zar niste ni ranjeni?“ upitaše konjanici. „Ni dlaka mi ne fali sa glave“, odgovori krojač. Konjanici nisu verovali svojim ušima, te odoše u šumu: tu zatekoše divove kako plivaju u krvi, usred počupanog drveca.

Mali krojač je zatržio od kralja obećanu nagradu, a ovaj se pokajao zbog obećanja koje je dao i pokuša ponovo da se otarasi junaka. „Pre nego što ti dam kćer i pola kraljevine“, reče mu, „moraš da izvršiš jos jedan podvig. U istoj šumi živi jednorog koji pravi velike štete. Moraš da ga uhvatiš.“ ---- „Jednoroga se bojim još manje nego divova; sedam jednim udarcem, to je moje delo.“ Uze konopac i sekiru te udje u šumu naredivši pratnji da ga čeka na ivici šume. Nije morao dugo da traži, ubrzo ugleda jednoroga, a ovaj skoči na krojača da ga rogom probode. „Lakše, lakše, ne ide to tako brzo“, reče krojač čekajući da se životinja približi. Jednorog se zalete, a krojač hitro skoči iza stabla te se životinji rog zabode spređa u stablo. Tako bi uhvaćen. „Uhvatio sam ptičicu“, reče krojač, izadje iza drveta, veza jednoroga konopcem oko vrata, a sekirom iseče rog iz drveta, te odvede životinju kralju.

Kralj ne htjede da mu da obećanu nagradu nego mu postavi i treći zadatak. Krojač treba pre svadbe da uhvati divlju svinju, koja pravi velike štete u šumi, a lovci treba pritom da mu pomognu. „Vrlo rado“, reče, „to je za mene dečja igra.“ Lovce nije poveo sa sobom u šumu, a oni su bili veoma zadovoljni, posto ih je divlja svinja već nekoliko puta tako dočekala u sumi, da ih je prošla želja za lovom. Kada je divlja svinja ugledala malog krojača, poletela je ka njemu iskeženih oštih zuba, da ga obori na zemlju, ali hitri mladić uskoči u kapelicu, koja je bila u blizini. Svinja ulete za njim, a on iskoči kroz prozor i brzo zatvori vrata. Besna životinja nije mogla da izadje kroz prozor, te ostade uhvaćena u klopci. Onda mali krojač pozva lovce, da sopstvenim ocima vide zarobljenika: a on se uputi kralju, koji hteo ili ne hteo, morade da održi svoje obećanje i dade mu kćer i pola kraljevstva. Da je znao da pred njim ne stoji nikakav veliki junak nego mali krojač, bilo bi mu jos teže. Svadba beše sjajna ali sa malo radosti, a mali krojač postade kralj.

Ne prodje dugo, kad mlada kraljica jedne noći začu svog muža kako u snu govori: „Sašij prsluk, dečko, krpi te panatalone, ili ću te lupiti aršinom po ušima!“ Tako mlada doznade od kakvog je roda njen muž, pa ode sutradan ocu i zamoli da je oslobodi muža krojača. Kralj je uteši rekavši: „Ostavi noćas otvorena vrata spavaće sobe; moji će dvorjani čekati napolju, pa kad tvoj muž zaspi, uči će, vezati ga i poslati galijom tako daleko da se više neće vratiti.“ Žena je sa ovim bila zadovoljna, međjutim, kraljev oružar koji je čuo ove reči, a bio naklonjen mladom gospodaru, izvesti ga o čitavom planu. „Ne brini,

ja ću to sprečiti“, reče mali krojač. Uveče leže, u uobičajeno vreme, sa ženom u postelju: kada je pomislila da je zaspao, žena tiho ustade, otvori vrata od sobe i vrati se u krevet. A krojač, praveći se da spava, stade vikati: „Mali, sašij prsluk i brzo zakrpi pantalone, ili ću te aršinom po glavi! Ja sam sedmoricu ubio jednim udarcem, ubio sam dva diva, savladao jednoroga i ulovio divlju svinju, pa zar da se plašim onih koji stoje pred vratima!“ Kada ovi čuše šta krojač govori, premreše od straha i pobegoše kao da ih ljuti ratnici progone. Niko se ne usudi da krene na njega. I tako mali krojač ostade kralj do kraja života.